

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe

se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor

un șir petiț 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile

se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

„Credință și muncă”

A fost o bună inspirație aceea care a dat ca deviză noilor organizații de refacere a sufletului național cele două mari virtuți: credința și munca. Propriu zis ele formează un întreg și numai în împreunare se bucură fiecare din ele de plenitudinea de forță. Credința nu e credință deplină dacă nu e mănăată, într'un avânt irezistibil, spre muncă, iar munca e lăncedă, obositoare, omorătoare de suflet, fără spor și necreatoare de valori cari să dea o adevărată fericire oamenilor, dacă nu e din credință, ci din silă.

Nu știu de s'a gândit sau ba formulatorul lozincii, dar în orice caz, măcar sub impulsunea unei juste viziuni a realității, a nimerit ca să fie în cel mai deplin acord cu dogma ortodoxă care cere dela om pentru a se mântui nu altceva decât: credință și muncă, având în vedere că faptele săvârșite nu numai răslet, ci continuu, constituie munca.

Ar fi ispitit cineva să spună că credința de care vorbește deviza nu e credința în Dumnezeu, căci nu se vorbește de Dumnezeu în ea, ci numai despre: *Țară și Rege*. Dar oricât s'ar închina aceste virtuți Țării și Regelui, izvorul lor nu poate fi decât Dumnezeu. Cred și muncesc pentru viitorul Țării (sau și pentru binele Țării), dar o credință care nu-și are izvorul în Dumnezeu, e de ordin subiectiv, îmi închipui că viitorul Țării depinde de credința mea, că ea produce Țara tare a viitorului și nimic altceva. E propriu zis o încredere în mine și nimic altceva. Dar din ce se alimentează această încredere în mine? Din constatarea puterilor ce le am? Atunci n'ar mai fi credință, ci știință. Prin urmare această încredere în mine nu se razimă pe nimic. E suspendată în vid. Sau îmi închipui, că însăși această încredere goală e în stare să creeze ca din nimic un viitor măreț pentru țară.

Dacă, așadar, credința de care vorbește deviza, n'ar fi credință în Dumnezeu, ea ar fi sau o vorbă goală, emfatică, exprimând mai mult o știință (despre puterile noastre), sau o nebunească închipuire că actul credinței ajunge prin sine, fără nici un ajutor dumnezeesc, să creeze din nimic. Las'că credința în sensul din urmă e tot o vorbă lipsită de conținut, căci nimeni nu are tăria să creadă cu adevărat dacă nu crede în Dumnezeu.

Credința cuprinsă în deviză nu poate fi deci decât credința în Dumnezeu. Dacă nu s'a spus explicit în deviză, s'a spus și se va mai spune aceasta chiar din partea locurilor oficiale. Și dacă-i așa, dacă există convingerea, că fără credință nu se poate asigura viitorul Țării, e de dorit ca aceasta să se și vadă în spiritul și în viața amintitelor organizațiuni și a membrilor lor. Pentru că de ne vom

minti pe noi înșine, neîmplinind prima condiție a devizei și izvorul celei de-a doua, nu va putea urma nici renașterea națională.

Dar să spunem un cuvânt mai detaliat și despre muncă. Ea este o virtute capitală atunci când izvoarește din credință. Ea e atunci asceză mântuitoare, e sudoare a crucii. În ea se cuprinde atunci și credința. O astfel de muncă, pe lângă mântuirea individuală, creiază o stare de armonie, de împăcare, de reciprocă prețuire între membrii societății. O astfel de muncă va cuprinde în ea și iubirea deapropelui și sobrietatea vieții și smerenia. Nu e munca singura virtute, dar munca din credință le concentrează în ea pe toate. Munca înțeleasă astfel e suprema virtute nu numai individuală, ci și socială, supremul merit și criteriu de cinstire și de răsplătire al omului.

Problema muncii și a muncitorilor este mai ales o problemă de ordin religios-spiritual. Turburările în jurul muncii nu pot înceta decât atunci când omul își concepe munca drept o datorie impusă nu de necesitățile materiale ale vieții, ci de Dumnezeu și aducându-i drept răsplătă nu conforturi materiale, ci mântuirea sufletului.

Dar ca omul muncitor să-și poată concepe munca astfel, se cere ca cei mai învățați să arate că cinstesc munca așa ca pe o valoare de înaltă semnificație. Să cinstescă pe omul muncitor, ca pe omul ce împlinește un destin general și de origine dumnezească.

Și să-și ia și ei asupra lor acest aspru dar înălțător și universal destin omenesc. Cine muncește nu numai creează valori, ci se și mântuiește. Cine nu muncește nu numai că e un trântor, dar își și bate joc de Dumnezeu, neîmplinindu-și destinul de om. Cine nu muncește nu e vrednic de numele de om, ci e o ființă decăzută, subomenească.

Suprema cinste muncitorilor, supremul dispreț leneșilor! Aceasta trebuie să fie atitudinea societății față de muncă pentru reabilitarea sufletului muncitorului, pentru împăcarea lui, pentru alungarea veșnicei înăcreli din acest suflet, pentru ca să facem ca munca lui să-i fie într'adevăr spre mântuire. Marxismul când a turnat oțetul veșnicei înăcreli în sufletul muncitorilor, cel mai mare rău l-a făcut nu burghezilor, ci muncitorilor înșiși, primejduindu-le mântuirea sufletului.

Dar prețuirea muncii și disprețul leneșilor trebuie să se arate în toate consecințele ei. Bunurile materiale trebuie repartizate numai celor ce muncesc — înțelegând orice fel de muncă — și proporțional cu munca lor. Trântorii cu tantieme la zeci de consilii de administrație sunt o sfidare a muncii sfînșitoare și a lui Dumnezeu.

E greu, desigur, să cobori pe pământ o dreptate perfectă, urmând întru totul criteriul muncii. Dar aceasta nu înseamnă că nu trebuie să ne străduim pentru împuținarea nedreptății.

Nu mai mână în mână cu aceasta poate merge refacerea sufletească a muncitorilor, reabilitarea în suprema cinste a muncii, creșterea avântului spre muncă. D. S.

Preotul și sănătatea poporului

Cauze și efecte

Așa dar noi, preoții, cunoaștem bine starea sănătății poporului nostru. Sau cel puțin n'avem decât să deschidem ochii, să cercetăm viața țăranelor noastre din punct de vedere sanitar și îndată vom fi cuprinși de durere și îngrijorare. Iar inima noastră părintească, plină de milă, ne va îndemna cu putere să facem ceva pentru a preveni, a ușura și a tămădui atâtea jale și suferință ce ne înconjoară.

Dar înainte de a începe să facem ceva pentru sănătatea poporului, cred că e bine să ne lămurim asupra tuturor cauzelor care au provocat și întrețin în lumea satelor alarmanta situație sanitară. Și mai întâi vom observa că sateanul nostru se complăce într'o revoltătoare indiferență față de boală și față de sănătate, ca și când acestea n'ar depinde deloc de el. Este aici o *grozavă inconștiență* de care preotul trebuie să țină seamă și contra căreia trebuie să lupte din toate puterile. Căci această stare de inconștiență este întunericul în care se cuibăresc toate celelalte cauze, toți ceilalți dușmani ai sănătății poporului nostru.

Intr'adevăr, indiferența e foarte primejdioasă pentru sănătate. Ea face pe satean să nu dea importanță simptomelor unei boale. Așteaptă ca boala să treacă dela sine. Sau dacă încearcă să se apere, să se lecuiească, apoi nu reușește decât să-și agraveze boala, prin procedee băbești. Și până una, alta, boala își face drumul, starea generală se înrăutățește mereu. Cei din jur abia acum se alarmează. Inșă nici acum nu aleargă la medic, ci încearcă alte metode băbești dăunătoare.

Ei nu se adresează medicului pentru mai multe motive. Și anume: sătenii sau n'au încredere în medici, sau n'au bani să plătească consultațiile și medicamentele. Aici se ridică alte două probleme în fața celor ce vor să lupte pentru păstrarea și întărirea sănătății poporului nostru: 1. *lipsa încrederii în medic*; 2. *lipsa mijloacelor bănești pentru căutarea sănătății*.

Împreună cu ignoranța de care vorbiam mai sus, lipsa încrederii în medic și lipsa banilor, sunt cele trei mari cauze care au adus sănătatea poporului nostru în situația de multeori alarmantă în care se

afli azi. Dar dintre toate acestea, *ignoranța*, cu inconștiența și întunericul ei, este cauza tuturor cauzelor marelui dezastru. Căci și neîncrederea în medici și lipsa de mijloace bănești, vin tot din bezna spăimântătoare a ignoranței. Și iată cum se nasc una din alta aceste trei rele. Mai întâi neștiința și superstiția fac pe satean indiferent în fața boalei. Tot din neștiință trece dela indiferență la leacuri și vrăjitorii băbești. Abia când situația devine disperată, sateanul aleargă uneori la medic sau la spital. Și cum de multeori ajunge prea târziu, încât orice intervenție devine fără folos, sateanul aruncă vina pe medic, „că fac doar școală pe pielea oamenilor până li omoară cu zile”.

În felul acesta s'a născut neîncrederea țăranelor față de știința medicilor și față de puterea medicamentelor. Nu mai vorbim că țăranelor, chiar dacă se duce la timp la medic, apoi totuși nu se țin de prescripțiile date și deci nu ajunge la rezultatul dorit. Ori și de data aceasta tot asupra medicului aruncă vina. Iar dacă mai adăugăm că uneori într'adevăr și medicul rural sau orășan își are vina că nu prea se silește să trateze pe țărani cum trebuie, apoi avem toate explicațiile neîncrederii țăranelor în știința medicului.

Această neîncredere duce uneori pe țărani și la lipsa banilor pentru plata medicului și a medicamentelor. Căci dacă ar avea toată încrederea în medic, de cele mai multeori ar găsi și banii trebuitori pentru apărare și câștigarea sănătății. Ba, neîncrederea în medic face pe țărani să cheltuiască îndoit și fără folos. Căci el aleargă la doctor când starea boalei e disperată. În aceste împrejurări medicul încearcă metodele cele mai costisitoare. Și cum organismul bolnavului e prea slăbit, nu mai poate rezista operației, sau nu mai poate fi întărit pe nici o cale, încât moartea e inevitabilă. Din contră, dacă țăranelor ar fi avut încredere în medic, ar fi alergat la el din prima zi, ar fi cheltuit mai puțin și și-ar fi salvat sănătatea.

Totuși și lipsa banilor pentru țărani noștri e adesea o mare piedecă pentru căutarea sănătății. Lipsa aceasta face pe mulți să se resemneze la o moarte lentă sau rapidă, în orice caz la o moarte cu zile. De sigur însă că și în privința aceasta s'ar putea îndrepta mult lucrurile printr'un sistem de asigurare socială satească. Dar această problemă o vom debata la locul ei.

Afară de aceste cauze și efecte dezastruoase pentru sănătatea poporului nostru, preotul trebuie să caute și să combată și altele. Între acestea amintim viața neigienică, slaba alimentație și superstițiile dăunătoare.

Viața neigienică a țăranelor! Adece promiscuitatea, călcarea tuturor regulilor de igienă din grozavă neștiință. Aici țăranelor noastre e cu totul analfabet. Și nu numai că nu știe și nu ține nici-o regulă de igienă, dar pare cu totul lipsit și de o dreaptă judecată și de un elementar bun simț. De pildă: e îngrozitor, cum de nu-l spune mirosul greu din casă să deschidă ferestrele? Cât și-a torturat el simțul mirosului până și l-a obișnuit cu mirosul acela insuportabil pe care-l înfălnești adesea în casele dela sate? Și cum pot ei să stea grămădiți ziua și noaptea într'o cameră mică, și care e și bucătăria, neaer;

sită, când mai au alte camere, mai mari și mai curate?

Am dat numai o pildă despre decăderea bunului simț și a dreptei judecăți la țaranul nostru când e vorba să-și apere propria sănătate. Căci el e încă stăpânit de puterea vechilor deprinderi, păstrate din vremea când strămoșii noștri trăiau grămădiți în cât-o colibă de pământ, în care iarna își adăposteau și vitele.

La aceste urâte deprinderi se adaugă insuficiența hranei, care de cele mai multe ori nu vine din sărăcie, ci tot din nepriecere și rea deprindere. De regulă țaranul nu pune preț pe hrană, nu știe să gătească și să prețuiască mâncarea hrănitore. Nu că nu are, dar nu se pricepe. Ci el se mulțumește să-și umplă stomacul cu ciorbă lungă, acră, pipărată și cu mămăligă. Și astfel, cu o muncă prea istovitoare și nechipzuită, și cu o hrană insuficientă organismul cel mai robust slăbește pe încetul, iar boala îl încolțește ușor.

Iată altă cauză, altă primejdie grozavă pentru sănătatea poporului nostru, care și ea coboară tot din întunerecul neștiinței. Și peste toate acestea flutură, ca niște corbi ai morții, diferitele forme ale superstiției, care uneori devin cu totul monstruoase. E destul să amintim în privința aceasta că prin multe părți ale țării circula credința grozavă că dacă un bolnav de sifilis, sau altă boală venerică, reușește s'o dea și altuia, el scapă de ea. Iți stă mintea în loc, și totuși superstiția aceasta face în poporul nostru mult mai multe victime decât ne-am putea închipui. Căci ea lucrează în ascuns, fără s'o putem controla cât de puțin...

Iată ce lucruri spăimântătoare se petrec în jurul nostru, al preoților dela sate. În fața acestui dezastru mai poate o inimă de preot să nu se înfioare, să nu se umplă de milă și să nu sară în ajutorul bietului popor căzut pradă atâtor tâlhari ai sănătății și vieții lui? Oare nu ne apare tot mai grozavă imaginea acestui căzut între tâlhari? Și oare „preoții” și „leviții” vor mai putea trece nepăsători pe lângă el ca în pilda Mântuitorului?

Ah, îmi dau seama că pilda Mântuitorului cu Samaritanul milostiv a căpătat o actualitate cu totul gravă și monstruoasă pentru noi preoți. Îmi pare că prea multă vreme n'am înțeles tâlcul ei adevărat. Doar e chiar starea nenorocită în care am lăsat să ajungă ranele celui căzut între atâtea tâlhari ascunși. Câți au murit cu zile, necercetați la vreme și nelecuiți?...

E vremea să ne trezim și să privim în jur. Și nu numai să privim, dar să și vedem și să sărim în ajutorul celor neștiutori și neajutorați. Este aceasta o mare misiune pentru preoții noștri de azi. Și este totodată un neprețuit prilej de lucru pentru mântuirea și convertirea multora.

Pr. Nicolae Vonica

Duminica Ortodoxiei

Prăsnirea Duminicii Ortodoxiei la 26 Februarie a. c. se va face în toate parohiile Arhiepiscopiei noastre prin sfânta liturghie, cuvântare ocazională și festival.

Societățile religioase își vor da concursul la aranjarea festivalului.

Țara întreagă e străbătută de o adâncă primenire sufletească.

Datoria noastră în clipele de față e să ne coborâm în adâncul conștiinței și eternele comori ale idealului Evangheliei Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos și ale sfintei noastre Biserici ortodoxe să intrăm în sufletele noastre pentru apărarea bucuriilor spirituale și morale moștenite și pentru propășirea țării și a tuturor așezămintelor ei.

Sibiu, 14 Februarie 1939.

Consiliul arhiepiscopesc

Mesajul rostit Duminică seara în fața microfonului de Maiestatea Sa Regele Carol II, către poporul american, — în vederea Expoziției universale dela New-York, unde și România își va avea pavilionul, — a fost primit peste ocean cu deosebită simpatie.

«Printr-o cunoaștere mai adâncă a obiceiurilor și produselor românești, — a spus Suveranul, — se poate ajunge la sentimente de respect și afecțiune pentru țara noastră».

Discursul M. Sale Regelui și programul românesc, difuzate în cele 400 posturi americane, alcătuiesc înalt îndemn la cercetarea, mai amănunțită, a țării și poporului nostru, din partea străinătății.

Ziua de 27 Februarie, când se împlinește anul dela intrarea în vigoare a Constituției noi, va fi sărbătorită în toată țara. În sfintele biserici se vor face slujbe religioase, iar în școlile de toate categoriile se vor rosti conferințe, în fața tinerimii școlare, despre noua așezare constituțională.

În amintirea lui Vasile Goldiș. Împlinindu-se cinci ani dela moartea distinsului fruntaș al neamului și al bisericii noastre, Vasile Goldiș, s'a slujit parastas atât la Arad, la mormântul său, cât și în București și în alte localități.

Cu aceste prilejuri s'a remarcat, cu adâncă recunoștință, luptătorul neîfricat, pe care Dumnezeu l-a dăruit cu mari calități întru a sluji cu deplină izbândă marea operă a desrobirii provinciilor subjugate, realizând astfel întregirea neamului românesc.

Ardealul, Bănatul, Crișana și Maramureșul nu vor uita nici odată, că mărețul act, din clipa istorică dela 1 Dec. 1918, se datorește, în bună parte, talentului și energiei lui Vasile Goldiș.

† Papa Pius XI

Știrea morții papei Pius XI s'a răspândit pe când încheiam numărul trecut al foii. După scurta știre ce-am dat-o atunci, revenim cu vre-o câteva date din viața acestui papă, care a avut să conducă naia bisericii catolice în vremuri destul de grele și de învrăbite.

Născut la 1857 într-o localitate de lângă Milan a trecut printr-o serie de funcțiuni eclesiastice, dovedind și tact și destoinicie. Deosebită pomenire merită faptul că a fost un timp bibliotecar al Bibliotecii Ambrosiane din Milan, în care calitate s'a putut dedica studiului istoric dând câteva lucrări cari, fără a-i crea un nume de savant, au făcut o figură destul de frumoasă.

După ce-a fost un scurt timp arhiepiscop al Milanului, a fost ales în Februarie 1922 ca papă. În această calitate a pus câteva probleme nouă pe cari le-a urmărit cu multă tenacitate. Așa este de pildă concentrarea laicilor catolici din toate țările în așa zisa «Acțiune catolică», urmărind prin acest instrument și un scop de unificare a spiritelor, dar evident, ca în toată istoria papalității, și o dominație politică a statelor.

Grea a fost situația lui Pius XI și a catolicismului în acești ani mai ales din pricina aprigelor ideologii politice, adversare și între ele, dar primejdioase și voinței de stăpânire politică a Vaticanului. Deși destul de diplomat și de doritor să facă impresia că e la fel de departe sau de aproape și de democrație și de naționalismul de stil nou, în realitate politica ce-a urmat-o a dus catolicismul la o înfrângere prea strânsă cu tendințele de stânga și la un mare antagonism cu ideologia naționalistă. Se vede și din faptul că democrațiile ridică acum osanale papei Pius XI, câtă vreme statele naționaliste stau în rezervă.

Norocos a fost Pius XI în lichidarea «chestiunii române», împăcându-se și numai cu o reînviere extrem de redusă a Statului pontifical ca «Cetate a Vaticanului».

Ca toți papii, dar poate cu silința de-a părea mai conciliant și mai iubitor, a căutat și Pius XI să câștige pe Ortodocși arătându-se mare admirator al «ritului oriental». Dar Ortodocșii nu pot agree această tradițională politică de acomodare formală din partea papalității, ci așteaptă ca să se renunțe la însuși principiul eretic al instituției papale, care e un păcat continuu față de Trupul mistic al lui Hristos și față de adevărul nealterat al Revelațiunii.

Unirea creștinătății nu se poate întemeia decât pe sinceritate și pe adevăr;

nu pe zâmbete înșelătoare și pe acomodări de suprafață.

Nu spunem că papa Pius XI n'a fost ca om un spirit moderat și înțelept.

Dar sistemul, instituția angajează în cea mai mare parte omul pe căile și în metodele ei.

Acum când și-a încheiat o viață de muncă și de strădanii în folosul bisericii Sale, noi rostim descoperiți creștineasca implorare ce se spune la căpătâiul oricărui repausat: Dumnezeu să-L ierte!

Seviciile religioase la solemnități naționale

Din Monitorul Oficial publicăm următoarele:

Toate cultele vor oficia servicii religioase la solemnitățile naționale și la cele ale familiei domnitoare.

Ora când se vor oficia aceste servicii religioase, va fi fixată în fiecare județ de prefectura județului. La servicii vor lua parte șefii autorităților de stat, județ sau comună și ai instituțiilor depinzând de acestea, cum și comandantul celei mai mari unități din garnizoană; ei vor participa la serviciul religios ce se va oficia la biserica ortodoxă română din localitate.

La bisericile sau casele de rugăciune ale celorlalte culte vor participa delegați ai șefilor autorităților arătate la alineatul precedent și al armatei. În măsura posibilului, acești delegați vor aparține cultului bisericii sau casei de rugăciune unde se oficiază serviciul religios.

Dacă la solemnitate ia parte și trupa sub arme, aceasta va participa la serviciul religios dela biserica ortodoxă. La serviciul religios dela aceeași biserică vor participa și militarii. Se vor trimite delegațiuni la bisericile sau casele de rugăciune ale celorlalte culte, dintre credincioșii acelor culte.

Elevii școlilor de stat vor participa în corpore la solemnitatea dela biserica ortodoxă. Delegațiuni, dintre elevii aparținând celorlalte culte, vor fi trimise la bisericile și casele de rugăciune aparținând acelor culte.

Elevii școlilor confesionale vor participa la serviciile religioase ce se vor oficia la bisericile sau casele de rugăciune ale cultelor cărora elevii aparțin.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

doamna, grăiesc și către domnia ta” și i-am grăit tot mai sus numitele vorbe care am zis și către doamna. Am mai zis: „Domnule, n'ai cale a mă judeca noaptea, că nu ți se cade, că eu nu sunt tâlhari să mă judeci pe la 9 ceasuri noaptea, ci sunt preot, și ca preot am mai mari mei, nu să mă chemi noaptea la judecată, că nu ți se cade!” — Dară lăudat d. arendator au zis: „Eu sunt mai mare în satul acesta!” Eu am zis: „Adevărat că ești mai mare peste arănda care ți-au încredințat-o Slăvitul Magistrat. Dară la judecată avem mai mare pe domnul Inspector și pe Onorații domni ai Slăvitului Magistrat, dară nu pe domnia ta”. Am mai întrebat pe lăudatul d. arendator cu ce putere au tăiat lemne din pădurea cea oprită, fagi și stejari la „Grajdu Morii” din Nou, că eu știu că Cinstitul Magistrat foarte tare o coletește și o păzește. — Au mai zis dl arendator către mine că ai zis că este mai mare împăratul decât mine. Eu am zis: „Așa am grăit că împăratul ia dajde dela o capră 3 crețari m. c. și domnia ta cu cât ești mai mare decât împăratul de, în loc de 3 cr. m. c., lai 14½ cr. Conventions Muntze pentru o capră!” Dară lăudatul domnul arendator cu vorbe aspre înaintea Deakului și a birăului mi-au zis: „Tu nu ești popă, ci ești porc!” Eu am zis: „Porc este acela, care are atâtea omenie la un

FOIȘOARA

Din suferințele preoților noștri de altădată

(2) de **Candid Mușlea**
preot-profesor

Acte și documente:

Nr. 916/1832

Adresa: Către Prea Slăvitul Magistrat al Brașovului — Umilită instanțe a celui dinlăuntru iscălit.

Prea Slăvit Magistrat!

Al meu milostiv Părinte!

Cu plecăciune îndrănesc a arăta Prea Cinstitului Magistrat necinstea care mi-au făcut-o domnul arendator Dick, adevă:

Mergând eu în 15/27 Februar a. c. în pădurea cea oprită, auzind că ar fi vârfuri de lemne tăiate jos (mai ales că am văzut că au adus și alți oameni dela noi) și am și încărcat niște vârfuri dela un lemn care l-au fost tăiat Cick István, anumit din Gura Romanului, și aluni sau lemne neroditoare, care sunt slobode — și fiind în ziua mai sus numită mai mulți oameni în pădurea cea oprită, toți au avut pace, numai mie au trimis de mi-au luat zalog de preț de 1 fl., eu m'am dat tras. Și în 1/13 Martie

a. c. la trei ceasuri după amiază m'am dus la mai sus numitul domn arendator ca să capăt zalogul, și mergând am găsit numai pe doamna arendașă, și cum m'am dus, m'au întrebat: „Ni, ce ai adus la noi?” Eu am răspuns că am venit după zalogul care mi l-au luat în 15/27 Februar a. c. Dară doamna au zis că: „De aceea ți-au fost luat zalog pentru ce ai mers în pădure oprită, că nu-i slobod, că nu mergi cu pușca la vânat”. Iară eu am răspuns că nu sunt mai buni pușcașii ca mine. Ei să fie slobodi, și eu nu? Ba încă lăudatul domnul arendator nu numai că arde singur din pădurea cea oprită lemne, ci au dat încă slobozenie și la alții care-i lucră, cum lui Seciu Mihai, pentru că au lucrat vreo câteva zile la domnul arendator, l-au dat slobozenie de au tăiat vro câteva cară de lemne roditoare de stejar pentru spui de roate, și pușcașii tot din mai sus numita pădure taie, nu numai lemne de foc, ci și lemne ca șteand pentru obede de roate, încă și spițe de roate din lemne de stejar roditor, din care am și întrebat pe doamna că dacă sunt slobodi pușcașii să pădurească în pădurea cea oprită, să-mi arate descătușatul magistratului, cu numărul, ziua, luna și anul în care s'au slobodit a tăia lemne roditoare din pădurea cea oprită — și pe mine ca preot mă oprește a tăia vârfuri de pe pământ, aluni și alte lemne

neroditoare. Și după aceea am și ieșit din casă, și ieșind, au început lăudata doamnă a-mi zice: „Nu te-am cunoscut până acuma cine ești. Dară ești un mișel!” Și nu numai în fața mea m'au batjocorit, ci încă și către un om, anume Matheas al Mateeneșoale, tot mișel m'au făcut tot atunci. Eu am tăcut și am mers scârbit către casă, și îndată au trimis lăudatul domnul arendator pe un pângar să merg în grabă la dânsul. Fiind vreme de 7. ceasuri seara, eu am zis: „Pentru ce s'a merg noaptea, că voi merge dimineața!” Și pângarul au zis că numai să merg, că așa este porunca. Eu văzând atâtea silă, am și mers la birăul satului, și birăul ca un [om] cinstit, mi-au zis să șez în casa lui până va spune la arendator că am venit, și în grabă au și venit birăul cu poruncă dela arendator să numai să merg la dânsul. Eu am zis: „Jupăne birău, eu știu că nicăiere nu scrie să se facă judecată noaptea, ci dimineață voi veni oriunde a merge!” Dar birăul a zis că numai să mergem, că așa au poruncit domnul arendator. După aceea m'am și supus, și am mers împreună cu birăul și am aflat acolo și pe D. Deak, și cum am intrat, iară, ca și doamna lui, m'au întrebat: „Ce ai adus la noi?” Eu am zis: „Nimica, domnule!” El iară mi-au zis: „Ce ai grăit astăzi către doamna mea?” Eu am zis: „Domnule, ce am grăit către

Nr. 2204—1939.

Comunicat oficial

Se aduce la cunoștință că la apelul cu Nr. 13.422 din 12 Decemvrie 1938 pentru ajutorarea săracilor de sfintele sărbători ale Nașterii Domnului s'au primit 244 rapoarte dela oficiile parohiale din Arhiepiscopia noastră.

Ajutoarele strânse în acest scop sunt Lei 505.456, precum și alimente, îmbrăcăminte, lemne de foc etc.

Societatea „Mica” a distribuit ajutoare în sumă de 100.000 lei.

Consiliile parohiale și reuniunile de femei au desfășurat o acțiune filantropică vrednică de laudă, iar credincioșii noștri s'au arătat și de astădată plini de înțelegere la apelul pentru ajutorarea celor lipsiți.

O dare de seamă amănunțită vom putea face îndată ce ni se vor trimite rapoartele dela toate oficiile parohiale cari au primit Apelul nostru.

Deci, oficiile parohiale cari au întârziat să înainteze raportul lor, sunt provocate să-l înainteze până cel mai târziu la 1 Martie, având să justifice întârzierea.

Sibiu, 13 Februarie 1939.

Consiliul arhiepiscopal

Respectarea repaosului duminecal. Ministerul muncii aflând că repaosul duminical nu se respectă în unele orașe din țară, a dispus ca, de către inspectoratele muncii și comisiunile special instituite, să se facă dese inspecții inopinate la întreprinderile comerciale și industriale, pe care le știu că nu respectă prevederile legii.

Finanța jidovească. — precizează una din agențiile telegrafice italiene, — alimentează propaganda rășboinică. De ani de zile finanța aceasta se trudește să aducă statele naționale la capitulare în fața banului ei atât de puternic în vremile trecute. Agitațiile sale sânt susținute de bursă, de presă și de multe agenții telegrafice.

Fiii „poporului ales” socotesc că rășboiul ce-l atâță banul jidovesc, va produce bolșevismul dorit, care va pune capăt statelor naționale și creștine, în profitul iudaismului: prin urmare, propaganda rășboiului trebuie înțită cu orice mijloace, ear acțiunea pentru pace combătută cu atât mai vârtos ori unde s'ar ivi...

Ca să se știe.

preot a-l zice porc! — Și ieșind eu din casă, au și sărit cu tiranie asupra mea afară din casă, ca să mă bată, cât abia am avut noroc cu fuga și cu mai sus numitul Deak și birăul satului (care pot cu sufletul lor adevăr) că altfel poate că mă și omora.

Pentru aceea cu plecaciune rog pe Prea Slăvitul Magistrat ca să binevoiască a nu mă lăsa batjocorit de mai sus numitul domnul arendator Dick, care mi-au zis „porc” și doamna lui mi-au zis, „mișel” — că mâine sau poimâine mă poate omori, că nu se prea teme de Dumnezeu dacă nu cinstește pe preot, care este în locul lui Hristos, și care nu ține porunca mai marilor, căci pădurea cea oprită așa s'au stricat decând este mai sus numitul d. arendator, cât omul când merge în acea pădure, caută să plângă, văzând atâta pagubă, mai ales cum este la Sedireaș și la Roman, iară de nu se va încrede Slăvitul Magistrat cuvintelor mele, să binevoiască a face cercetare, ca mai bine să cunoască adevărul. Și de nu mi se va face îndestulare (la necinstea, care mi-au făcut-o mai sus lăudatul domn arendator) dela Slăvitul Magistrat, voi fi silit a arăta și la Înălțata Guvernare. Pe lângă care așteptând milostivă satisfacție, rămân

Al Prea Slăvitului Magistrat

Plecătă slugă

(ss) Geraszim Weres
paroh neunit la Krizbav.

Krizbav, 8/20 1832. —

Pentru apărarea sfintelor icoane

În conștiința Bisericii creștine s'a întipărit încă din primele veacuri creștine cultul sfintelor icoane. Acest cult s'a păstrat în decursul veacurilor cu mari jertfe. Lupta, pentru apărarea sfintelor icoane, nu s'a încheiat la anul 842, anul când s'a încheiat șirul luptelor iconoclaste, ci se continuă și astăzi, fiind provocată de dușmanii bisericii noastre. Ceice au ieșit din sânul bisericii, nu se pot împăca cu nimic din cece a păstrat această instituție sfântă întemeiată de Domnul nostru Isus Hristos. Atacurile lor se îndreaptă mai ales asupra crucii și icoanelor, semnele cele mai însemnate ale biruinței noastre. De data aceasta ne vom ocupa cu sfintele icoane, și vom arăta, folosindu-ne de scrierea: „Cultul sfintelor icoane” al marelui învățător al bisericii sf. Ioan Damaschin, care este învățătura cea adevărată despre sfintele icoane. Scrierea aceasta o avem tradusă și în românește de dl D. Fecioru (1937) și ea cuprinde 3 apologii ale sf. Ioan Damaschinul, îndreptate împotriva iconocleștilor.

Autoritatea autorului acestei cărți este cu atât mai mare, cu cât el însuși a suferit pentru apărarea sfintelor icoane.

Ce este icoana? „Icoana este o asemănare (ὁμοίωμα), un model (παράδειγμα), o întipăritură (ἐκτύπωμα) a cuiva, care arată în ea pe cel ce este înfățișat în icoană”, (p. 31). Ea nu este identică cu originalul, nici nu seamănă întru totul cu originalul. Ea are rostul de a ne pune în evidență originalul, un lucru pe care nu-l mai avem în față. Ea nu simte, nu gândește, nu vorbește, dar are de scop de a ne trezi sentimente și stări sufletești. Pentru insuficiențele firii noastre a fost descoperită icoana, care servește la revelarea celor ascunse.

Lor nu le dăm închinarea absolută sau adorarea care se cuvine numai lui Dumnezeu, ci închinare relativă sau venerare, ce trebuie dată obiectelor sfinte puse în slujba mântuirii noastre. Până aici sunt considerațiuni de logică, cu cari s'ar fi putut împăca și cei mai înviersunați iconoclaști. Trecând la justificarea cultului icoanelor pe baza citatelor din Sf. Scriptură, autorul caută să dea o tâlcuire adevărată citatelor la cari se provocau dușmanii sfintelor icoane și să arate că acestea nu contrazic întru nimic învățătura despre icoane. E adevărat că Dumnezeu a dat porunca „să nu-ți faci chip cioplit, nici altă asemănare și să nu te închini lor”, dar prin această poruncă nu se opresc icoanele, ci idolii păgâni spre care în-

clina așa de ușor poporul ales. Dacă Dumnezeu ar fi oprit icoanele prin această poruncă, atunci n'ar fi poruncit să se construiască cortul sfânt cu icoanele heruvimilor și cu celelalte obiecte sfinte. Deasemenea n'ar fi instruit pe Solomon la construirea și împodobirea templului făcut după porunca lui Dumnezeu. Nu pot sta deci, obiecțiunile ce se aduc icoanelor. Dumnezeu nu se putea contrazice.

Dacă Dumnezeu a permis celor cari stăteau sub lege, închinarea la icoane, cu atât mai mult ne-a dat nouă celor ce suntem sub har, puțința de a-l preamări prin sfintele icoane. Noi nu mai suntem copii sub greutatea păcatului, ci am ajuns la lumina cea adevărată. Dumnezeu s'a întrupat, a luat chip de rob și s'a făcut asemenea nouă, și de aceea îl putem vesti nu numai prin cuvânt, ci și prin icoană: „Odinioară Dumnezeu cel necorporal și fără formă nu se zugrăvea de loc. Acum însă prin faptul că Dumnezeu s'a arătat în trup, a locuit printre oameni, fac icoana chipului văzut al lui Dumnezeu”. Hristos este doar icoana naturală a Tatălui. Prin el am cunoscut pe Tatăl. Asupra lui s'a coborât Duhul sfânt în chip de porumb. Astfel, folosindu-se de hristologie sfântul I. Damaschin justifică cultul sfintelor icoane.

Vorbind despre materia din care se fac sfintele icoane, spune că faptul acesta nu poate fi un motiv de smin-teală. Materia nu este rea în sine. Poate fi rea dacă se întrebuințează la lucruri rele, dar poate fi bună când se întrebuințează în cele bune. „Nu mă închin materiei, ci mă închin Creatorului ma-

teriei, Creatorului care s'a făcut pentru mine materie și a primit să locuiască în materie și a săvârșit prin materie mântuirea mea, nu voi înceta de a cinsti materia prin care s'a săvârșit mântuirea mea”.

Despre cultul sfinților se exprimă acelaș sfânt Părinte prin cuvintele: „Zugrăvim pe Hristos, Împăratul și Domnul fără să-l lipsim de oastea Sa; căci sfinții sunt oastea Domnului și după cum un împărat pământesc nu se poate lipsi de oastea sa, tot așa nici Împăratul ceresc”.

Icoanele au un însemnat rol educativ și haric. Prin ele credincioșii cunosc viața și patimile Domnului și ale sfinților, și învață răvna și abnegația, credința și stăruința în fapte de cari au dat dovadă sfinții. „Nu am prea multe cărți, și nici nu am timp liber pentru a le citi, întru însă în biserică, spitalul obștesc al sufletelor, înăbușit de gânduri ca de niște spini: podoaba picturii mă atrage să mă uit, îmi desfășează vederea ca o livadă și, pe nesimțite gloria lui Dumnezeu pătrunde în suflet. Am privit răbdarea mucenicului, răsplata cununilor și mă aprind, ca prin foc, cu dorința de a-l imita. Căzând la pământ, mă închin lui Dumnezeu, prin mijlocirea mucenicului, și mă mântui”.

Aceasta este învățătura Bisericii primare despre sfintele icoane. Cine vrea să fie ca și primii creștini, și acest fel de viață îl doresc mulți sectari, n'au decât să se întoarcă la învățătura bisericii despre sfintele icoane, și atunci vor fi pe linia adevărului.

Dumineca Ortodoxiei indică pentru toate veacurile — biruința definitivă împotriva celor cari au atacat icoanele, și pentru cei cari vor mai ataca pe viitor această învățătură a mântuirii noastre.

Probleme-Recensii-Comentarii

Cantinele școlare. — Din trumoasa inițiativă a dlui ministru al sănătății au purces toți medicii la o cercetare serioasă a sănătății poporului.

Investigațiile au adus multă lumină în orientarea măsurilor ce trebuie luate pentru îngrijirea copiilor.

În spiritul acestei îngrijiri, ministerul educației naționale a dat ordin ca pe lângă fiecare școală primară să se înființeze câte o cantină, unde copiii săraci vor primi hrană caldă. În acest fel se ajută familii numeroase și copiii lor, cari locuiesc la depărtări mari de școală, nevoiți a se hrăni cu merinde rece în tot decursul anului școlar. Meritul acestei dispozițiuni este cu atât mai mare, cu cât ordinul dat nu admite excepții și nici amânări.

În județul Brașov, în urma ordinului dat din partea dlui prefect, neobosit în realizări frumose, cantinele școlare au luat ființă.

Într-una din zile am vizitat o cantină școlară, unde, sub supravegherea dnelor învățătoare, luau masa copiii săraci din parohia noastră.

Școlarii cei mai lipsiți din sat aveau acum o hrană caldă, substanțială și puteau gusta din pâinea, pe care altădată abea la zile mari o vedeau pe masă...

La acest prilej începură a învăța ceva și din deprinderile ce se cer la o masă. Rând pe rând micuții meseri, își manifestau recunoștința mulțumind pentru grija ce li se arată. La sfârșit s'au ridicat cu toții rostind rugăciunea Tatăl nostru...

Din vatra cantinelor se ridică astfel un numai aburul de bucate calde pentru copii, ci tot de aici se desprinde și duhul dragostei creștine.

Pe aripile gândului, mi se părea că văd obiceiul vechilor agape creștine, — despre care spune evanghelistul Luca în Fapte:

„Nimeni nu era lipsit între ei, căci toți câți aveau țărini sau case, vânzându-le, aduceau prețurile celor vândute și puneau la picioarele apostolilor, și se da fiecăruia după cum avea cineva trebuință”. — Pr. Gheorghe Șerbu.

Limbă română. — În vremea când se răspândește obiceiul stălcirii limbii române, prin neologisme tot mai cumplite, este foarte îmbucurător faptul că se ivesc străduințe însemnate pentru păstrarea bunei limbi românești.

Astfel, ministrul agriculturii, dl prof. Gh. Ionescu-Sisești, a rostit de curând în fața funcționarilor ministerului, următoarele: Am însărcinarea din partea Academiei Române de a mă interesa de vocabularul întregii ramure agricole. Cer tuturor concursului pentru a ne împlini o nobilă îndatorire față de națiune: Să vorbim cum ne e portul și rostul nostru firesc. Numai apropiindu-o în ceea ce este ființa ei vie și actuală, așa se va înăvui și se va româniza limba noastră. Nu prin tendință de învoire cu orice preț, dar nici prin împietrire, nesocotind legile naturale și poruncile vremii, vom putea îmbogăți vocabularul plugarului, lărgindu-i orizontul de preocupări.

Biblioteca Amvonului. — Colecție de cuvântări bisericesti: Sub acest titlu se tipărește în Tipografia Diecezană a Sf. Episcopii din Oradea, o colecție de cuvântări bisericesti, scrise de profesori de teologie, consilieri eparhiali, protopopi, profesori de religie și alți preoți din eparhie.

Până acum au apărut cinci numere cu 63 predici pentru timpul dela Dumineca Vameșului și Farizeului și până la Dumineca Rusaliilor.

Un număr din Biblioteca Amvonului, costă 50 lei. Cinci numere adecă Vol. I (457 pagini cu 63 predici) în legătură de lux costă Lei 250.

Apresiasi elogioase ce s'au făcut până acum Bibliotecii Amvonului, dovedesc îndeajuns, cât de necesară și binevenită este această lucrare. O recomandăm pentru preoți și pentru bibliotecile parohiale.

Se poate comanda dela Tipografia Diecezană din Oradea, strada Episcop Ciorogariu Nr. 3.

Preotul Gh. Negură: Pilde și sfaturi duhovnicești. Editura mitropoliei Bucovinei, Cernăuți, 1938. — Istoriile acestui volum au fost publicate în decursul anilor în revista populară bisericească „Dumineca ortodoxă” din București. La îndemnul I. P. Sf. mitropolit Visarion, părintele consilier și-a cules aceste istorioare și le-a publicat în broșură. Ele sânt aranjate în jurul următoarelor subiecte: Pilde, fapte minunate și vorbe înțelepte, proroci mincinoși, dreptatea lui Dumnezeu, familia, păcatul, binele și răul, căsătoria și sfântul maslu, și o icoană de plâns.

Scurte tâlcuiri, în lumina evangheliei, o seamă de fapte și întâmplări sânt supuse unei interpretări moralizatoare. Pentru combaterea sectelor aflăm un capitol special.

Stilul neaoș românesc, mărește și mai mult valoarea lucrării. — **Pr. Gh. Șerbu.**

Concertul dlui profesor P. Gherman

Publicul ales, care a luat parte la concertul din 12 Februarie a. c. al dlui prof. Petru Gherman, a verificat încăodată talentul de cântăreț bine dotat și de interpret subtil al distinsului profesor de muzică dela Academia teologică din Sibiu. Căci dl prof. P. Gherman nu este numai posesorul unei sănătoase voci de bas, ci și stăpânul conștiinței și inteligent al acestei voci, din care știe și poate să facă un minunat instrument de exteriorizare a celor mai variate și mai puternice sentimente.

Intr'adevăr, ceea ce se remarcă în primul rând la dl prof. P. Gherman este tocmai cea minunată putere de a înțelege și de a pătrunde în înțelesul și nota specifică a fiecărei opere de artă pe care o fixează în program. Firește, se explică aceasta în primul rând prin realitatea talentului înăscut, dar în al doilea rând, prin cultura generală și mai ales cea teologică de care s'a împărtășit dl prof. P. Gherman.

Teologia deschide orizonturi largi asupra vieții și introduce, pe cel ce o studiază, în multe taine și manifestări ale sufletului omenesc. Cât despre exegeza neotestamentară, ea îți dă cheia interpretării celor mai variate și mai complexe texte literare. Iată de ce credem că nu este o simplă coincidență faptul că cel mai apreciat cântăreț dramatic din București, dl G. Folescu, este un om cu școală teologică.

Considerațiile de până aci explică suficient de ce tocmai punctele cu caracter epico-dramatic, deci cele mai grele din program, au fost cele mai reușite. Balada „Groza” ne-a ținut într-o tensiune puternică dela care n'am luat deslegare decât la sfârșit când urechile noastre au auzit cuvintele abia șoptite: „Dumnezeu să-l ierte”. „Groza” împreună cu „A venit un lup din crâng” — amândouă de marele Gh. Dima, — și cu „Cei doi grenadiri” de Schumann, au fost punctele în care talentul dlui profesor Gherman s'a revăzut mai generos.

Dar desăvârșit succes au avut și bucațele cu caracter liric ca: „Crizanteme” de S. Drăgoi, „Teiul” de Schubert, Psalmul 129 și „Doina”, dintre cari ultimele două, compoziții proprii. Deși unele din aceste bucăți reclamau mai curând o voce mijlocie decât una de bas profund, totuși dificultățile vocale au fost învinse prin arta cântului și puterea de interpretare a artistului.

Concertul din 12 Februarie a. c. ne-a întărit o veche credință și o dorință pe care nu puțini români sibieni o împărtășesc. Inzestrat cu un glas vibrant, c'o intuiție de poet și cu o mare putere de

simțire artistică, toate aceste daruri însușite de un fond de credință și evlavie pe care-l dorim și-l presupunem, prof. de muzică dela Academia teologică este viitorul diacon mult așteptat la cea dintâi biserică a mitropoliei ardelenice.

Dorim să auzim cât mai curând glasul viitorului părinte diacon îndemnând pătrunzător la rugăciune: „iară și iară cu pace Domnului să ne rugăm”. Împreună cu viitorul cor al mitropoliei reorganizat, acest glas va mări mult strălucirea slujbelor arhierestice ca și a sfintei liturghii din toate duminicile și sărbătorile de peste an!

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. S. Sa Mitropolitul nostru *Nicolae* a plecat în ziua de Vineri 17 Februarie a. c. la București pentru rezolvirea diferitelor chestiuni bisericești importante.

Răspuns pilduitor. Ministerul sănătății, dl Dr. N. Marinescu, a dat înainte cu trei luni, cum am anunțat, un apel pentru ajutorarea copiilor, cari în deosebi la sate se prăpădesc în lipsa de alimentație suficientă. Răspunsul oamenilor de bine, la apelul ministerial, a dat un rezultat strălucit: în timp scurt de câteva luni s'au strâns 16 milioane de lei, din care s'au înființat 5136 cantine școlare în toată țara. Zilnic iau masa, în aceste cantine, peste 158 mii de școlari. Dărnicia, creștinească și românească, a contribuitorilor generoși, merită relevată fără șovăire.

Deschiderea Universității muncitorești dela Sibiu s'a făcut Duminecă în sala festivă a primăriei, prezenți fiind numeroși muncitori din toate breslele. Dl ministru al muncii, M. Ralea, împedecat de a participa, a fost reprezentat prin dl director general *Stavri Cunesco*. A cuvântat mai întâi dl primar al municipiului, *Dr. S. Pop*, salutând ideea și realizarea acestui așezământ, care este o netăgăduită binefacere pentru pătura zilnic muncitoare în atelier. A vorbit apoi consilierul arhiepiscopesc, părintele *Spiridon Cădea*, arătând cum biserica noastră a căutat și caută să îndrepte muncitorimea pe calea binelui și adevărului, pe drumul Mântuitorului Iisus Hristos. P. C. Sa, în numele bisericii, salută adunarea și aduce binecuvântările I. P. S. Sale mitropolitului *Nicolae* al Ardealului. Alți vorbitori, între cari și reprezentanți ai muncitorilor și meseriașilor patroni, au salutat călduros deschiderea universității muncitorești. Dl director general al muncii, St. Cunesco, spune că ministerul se interesează de aproape de toate așezămintele muncitorești, luând o serie întreagă de inițiative, așa că avem astăzi realizări care nu sânt inferioare altor instituții la fel din străinătate. Dl director Cunesco termină cu omagii călduroase aduse la adresa M. Sale Regelui Carol II. Întonarea „Imnului Regal” de corul muncitoresc, dirijat de dl Tănase, a încheiat festivitatea.

Chemată la nouă viață! Reuniunea română de muzică „Gh. Dima”, mândria de pe vremuri a Sibiului românesc, de câțiva ani își încetase cu totul activitatea spre marea părere de rău a tuturor celor iubitori de muzică bună și românească. Acum, în sfârșit, la 8 l. c., Reuniunea a ținut o întrunire în sala prefecturii județene, sub președinția dlui Dr. L. Ionaș, de față fiind personalități de seamă ale orașului nostru. S'au desbătut, la acest prilej, noile statute ale Reuniunii și s'a ales comitetul de conducere al ei, în frunte cu dl Dr. S. Pop, primarul municipiului, președinte, ear părintele Dr. D. Stăniloae și prof. *Candid Popa*, vicepreședinți. S'au ales apoi ceilalți membri ai comitetului Reuniunii, precum și noul dirigent al corului, în persoana dlui P. Gherman, profesor de muzică și cunoscut compozitor. Urâm vechei Reuniuni reînviată să fie, conform tradiției sale, factorul important în viața culturală și muzicală ardelenască.

În urma hotărârii președinției consiliului de miniștri, funcționarii tuturor instituțiilor și întreprinderilor de stat, vor adopta, în mod obligatoriu, atât în timpul serviciului, cât și în ori cari alte ocazii, salutul Frontului Renașterii Naționale, prin ridicarea brațului drept și cuvântul: sănătate!

Cursurile școlii țărănești, organizate de Asociațiunea culturală „Astra” despărțământul Sibiu, și de Camera de agricultură, s'au redeschis, în ziua de 8 l. c., în Sibiu. Cercetate de 22 tineri agricultori din ținutul Sibiului, vor dura două săptămâni și, ca și în anii precedenți, vor fi predate cu binevoitorul concurs al intelectualilor sibieni. Cursiștii, cari ar putea să fie mai numeroși, sânt găzduiți în internatul liceului „Gh. Lazăr”.

Surori de caritate. Ministerul sănătății, dl general Dr. N. Marinescu, a luat măsuri în scopul organizării unui corp de surori de caritate, care să ușureze munca medicilor din spitale. Acest corp e de dorit să fie recrutat dintre călugărițele mănăstirilor noastre. Prin chemarea lor la îndeplinirea unei ocupațiuni atât de creștinești, cum este alinarea suferințelor celor bolnavi, se va face în același timp o operă națională, înlăturându-se din spitale călugărițele străine de neam și lege, adăpostite în număr covârșitor, în așezămintele statului nostru.

Act de mulțămită. Se aduce mulțămită publică, pentru donațiunile făcute în scopul zidirii bisericii din Valea-Brad, următorilor: dlui I. Gigurtu dir. general al societății „Mica” pentru un vagon ciment și 80.000 lei; dlui profesor *Avram Mateș* din Sibiu pentru 5000 lei; P. S. Sale episcopului *Nicolae Colan* fost ministru al cultelor pentru 5000 lei; dlui guvernator al Băncii Naționale pentru 4750 lei; dlui director al băncii „Albina” din Sibiu pentru 500 lei; dlui inv. *Marin Popa* pentru 400 lei; dlilor N. Mateș și *Anghel Filip* pentru 100 lei.

Oficiul parohial Valea-Brad. Au părăsit țara, în ziua de 14 Februarie 1939, cinci sute de tineri jidovi, cari prin portul Constanța emigrează în Palestina sub auspiciile organizației sioniste. Cei mulți înainte!

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 19 Februarie 1939, va predica părintele M. Neagu.

Conferință publică. Seria conferințelor din sala prefecturii județului Sibiu se continuă Duminecă, în 19 Februarie 1939, ora 17 (5 seara), când va vorbi dl Dr. V. Stanciu, prof. universitar Cluj, despre: Răsboaiele pentru materii prime.

Nr. 64/1939 (10) 1-3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a Mărierău, din protopopiatul Hunedoarei, cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salarul dela stat.
2. Locuință în natură.
3. 5. jug. sesiune parohială, fânaț.
4. 30 litri porumb nesmicurat dela fiecare familie.
5. Venitele stolare uzitate în parohie.

Cererile de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român al Hunedoarei în termenul indicat.

Candidații vor anexa la cererea de concurs și concesiunea dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, că pot candida la această parohie.

Candidații se vor prezenta, cu în-cuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sărbătoare la biserică, spre a fi cunoscuți de către parohieni.

Hunedoara, 5 Februarie 1939. Oficiul protopopesc ortodox român al Hunedoarei în înțelegere cu consiliul parohial.

Nicolae Suciu
protopop

Dr. Georgia Lucian

fost asistent al clinicilor din Cluj și Paris, specialist în boli și operațiuni de

Nas-Gât-Urechii

Sibiu, strada Regina Maria (fost Cis-nădăiei) Nr. 16, Etaj I. Consultații între orele 11^{1/2}—15 și 14^{1/2}—18^{1/2}. Telefon 373

Oficiul parohial ort. rom. Ruși cu filia Streiu

Publicare de licitație

Consiliul parohial ortodox român din filia Streiu, județul Hunedoara, protopopiatul Hațeg, dă în întreprindere prin licitație publică cu oferte închise, tincuirea (văcă-luitul) bisericii conform devizului și planului aprobat de Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc sub Nr. 8941 din 6 Noemvrie 1936.

Ofertele închise și sigilate însoțite de o garanție de 5% în numerar, sau acte de valoare se pot depune până la începerea licitației, care va avea loc în ziua de 12 Martie 1939 ora 3 p. m., în biserică din Streiu.

Tot în această zi se va ține licitație pentru sticla geamurilor.

Planul și devizul se pot vedea în orice zi la oficiul parohial.

Consiliul parohial își rezervă dreptul de a da lucrarea aceluia în care va avea mai multă încredere.

Streiu, la 11 Februarie 1939.

Oficiul parohial ortodox român: (9) 1-1 **Pr. Ștefan Păcurariu**

Publicare de licitație

Filia Grădiște-de-munte, protopopiatul Orăștie, publică concurs pentru zidirea bisericii ortodoxe române pe baza planului și devizului aprobate de P. V. Consiliu Arhiepiscopesc cu Nr. 1108/1935.

Licitația se va ține în filia Grădiște-de-munte, în ziua de 19 Martie 1939.

Biserica se va construi din peatră și cărămidă amestecate, numai în roșu, adecă pusă sub coperiș.

Filia va da materialul următor: peatra, cărămida, năsipul, varul, lemnul, lațurile și țigla transportate la locul destinat.

Muncitorii — privesc pe antreprenor. Se vor admite și antreprenori nediplomați.

Licitația se va face verbal.

Concurenții nu pot pretinde spese de participare la licitație.

Consiliul parohial își rezervă dreptul a da lucrarea aceluia concurent, în care va avea mai multă încredere.

Planul și devizul se pot vedea la oficiul parohial din Grădiște-de-munte.

Grădiște-de-munte, la 5 Febr. 1939.

Oficiul parohial ortodox român: **Petru Tămășoiu**
preot adm.

Nr. 62—1939 (6) 3-3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de cl. a doua Apoldul de sus, din protopopiatul Mercurea, cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Locuință în natură.
3. 32 jug. cad. sesiune parohială, arător și fânaț.
4. Lei 500 anual pentru luminat.
5. Venitele stolare uzitate în parohie.

Cererile de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Mercurea, în termenul indicat.

Candidații vor anexa la cererile de concurs și concesiunea dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, că pot candida la această parohie. Candidații se vor prezenta, cu în-cuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sărbătoare la biserică, spre a fi cunoscuți de către parohieni.

Mercurea, 14 Ianuarie 1939.

Oficiul protopopesc ortodox român Mercurea, în înțelegere cu consiliul parohial

Vasile Oană
protopop.